

תת"ע 8172/08 - מדינת ישראל נגד ריאטי הארון

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8172-08-21 מדינת ישראל נ' ריאטי
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה קללי

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
ריאטי הארון
הנאשמים

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד שמיר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם - עו"ד עבד אבו קוידר

הכרעת דין

בהתאם למציאות המחוקק אני מודיעה כי הנאשם זוכה מהעבירה המיווחסת לו, וזאת מחת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה בגין סעיף 67 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 15.8.2021 בשעה 10.40, נהג הנאשם ברכב מתוצרת איסוזו בכביש 40 ק"מ 173 על אף שביום 10.12.2020 ניתן פסק דין בתיק 20-03-13024 על ידי בית המשפט לתעבורה בבאר שבע, במסגרתו נפסל מלקלבל ומלהחזיק רישיון נהיגה (להלן - "פסק הדין") ודבר הפסילה הודיע לו בתאריך 21.12.2020.

2. הנאשם כפר במיווחס לו.

הנאשם הודה בכך שנהג ברכב במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, אף הודה בכך שנפסל מלנהוג על ידי בית המשפט כמפורט בכתב האישום, **אך טען שלא ידע על הפסילה**.

הנאשם לא נכח בדין ביום 10.12.2020 בו הוטלה עליו הפסילה, אלא נדון בהעדרו.

3. לשיטת המאשימה ניתן ליחס לנאשם ידיעה על הפסילה, זאת בהתבסס על כך שפסק הדין הומצא לנאשם כדין, על ידי מסירה שביצעה פקיד הדואר, ג'AMIL CHAIDRAH, לאשת הנאשם בכתובת מגורי הנאשם.

4. ההגנה טענה כי המסירה הנטענת לא בוצעה, ועל כן לא ניתן ליחס לנאשם את הידיעה על הפסילה.

5. נוכח מהות הcpfira, הסכימה ההגנה שיווגש מרבית חומר החקירה ללא צורך בחקירה נגדית של עדי ההתביעה.

עד התביעה היחיד שנדרש להתייצב למתן עדות הוא פקיד המסירה, ג'AMIL CHAIDRAH.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו.

6. ב"כ המאשימה בסיכוןו ביקש להרשייע את הנאשם.

לדבריו, המאשימה הוכיחה כי בוצעה מסירה כדין.

ב"כ המאשימה טען (כפי הנראה מטע שגגה) כי אשת הנאשם סירבה לקבל את דבר הדואר (גם שעלה פי אישור המסירה לכאורה דבר הדואר הומצא לה והוא לא סירבה).

ב"כ המאשימה טען כי מתקיימת הוראת סעיף 923ב לחס"פ ונitin ליחס לנאשם את הידיעה על הפסילה מכוח החזקה הקבועה בסעיף זה.

ב"כ המאשימה טען כי עדות אשת הנאשם היא עדות כבושה. לדבריו ב"כ הנאשם בחר שלא להציג לאשת הנאשם את אישור המסירה ולבחון מולה אם החתימה על אישור המסירה היא חתימתה ועל כן לא נסתרה חזקת המסירה.

7. ב"כ הנאשם בסיכוןו ביקש לזכות את הנאשם. לדבריו, על פי עדותו של פקיד הדואר - המסירה בוצעה **לכתובת שנמצאת בביר הדאג'**, בעוד הנאשם אינו מתגורר שם. לא ניתן לדעת לאיזו כתובת בוצעה המסירה, ולא ניתן לדעת מי הייתה אישה שקיבלה את אישור המסירה, שכן האישה לא זיהתה על ידי פקיד המסירה מעבר לכך שנסאלה אם היא אשתו של הנמען והשיבה בחובב.

דין

8. סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961 קובע כדלקמן:

"מי שהודיע לו שנפסל מקבל או מהחזקך רשות נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נהוג ברכב שניגתו אסורה בעלי רשות לפיקודזה זו, ..., דינו - מאסר שלוש שנים או קנס מאות אלף לירות, או שני הענשים כאחד".

ברע"פ 2514/92 מדינת ישראל נ' מרדכי בן נאג'י רחמים (1.7.92) נדונה השאלה האם די בכר שפסק הדין הומצא לנאים כדי להסיק מעצם העובדה על הידיעה, ונקבע כי **מי שהומצא לו מסמר מוחזק כדי שיודע תוכנו והנטל לסתור הנחה זו רובץ לפתחו:**

"... (ב) כדי שפלוני יידע על פסק-דין של פסילה, יש להודיע לו על כך בעת המשפט או, אם נעדן מן הדין, **על-ידי הממצאת פסק דין**, שהרי בית המשפט רשאי להסיק, כי פלוני מודע לתוכנה של הودעה בכתב שנמסרה לו.

מסמר, ופסק-דין בכלל זה, שיש להמציאו לאדם בעקבות הליכים משפטיים פליליים, יכול להיות ממוץ א-דין באחת מן הדרכים העיקריות הבאות: ... כאשר אין מוצאים אותו במקום מגוריו או במקום עיסוקו - **מסירה בידי בן משפטחו הגר עמו ונראה שמלאו לו 18 שנים; ...**

הויל אומר, מסירה דין יכולה גם להתבצע במקום מגוריו של הנאשם, כאשר המסמן נמסר לבן משפחה הגר עמו ונראה שמלאו לו 18 שנים.

(ג) **המענה לשאלת מהו "מקום מגוריו" של פלוני הוא עניין שביעובדה.** ... הממצאה דין של מסמן יוצרת הנחה לכואורה בדבר קיומה של ידיעה של תוכן המסמן. אין צורך להוסיף, כי אלמלא המסקנות שניתן להסיקן מפעולות מסירה דין, המבוצעות בהתאם להוראותיו של החוק, לא יהיה אפשר לקיים במקרים לרוב הליכים משפטיים דין, שהרי די יהיה בכר, שנאים או אדם אחר יטענו סתמית שלמרות מסירת המסמן דין על-פי הוראות החוק הם לא רואו את המסמן מעולם, כדי להביא לאיזונה של המסירה ולבטלותו של כל הליך שננקט בעקבותיה.

אכן, מדובר בהנחה עובדתית לכואורת. **יכולות להיות נסיבות בהן מצילח פלוני, שלגביו בוצעה הממצאת מסמן, לסתור את ההנחה הנובעת מן הפעולה שננקטה על-פי הוראות החוק. עם זאת יש לזכור, כי החוק מעניק למסירה כנ"ל מעמד של חוקיות, ומיש מבקש לסתור אותה, הרי הנטל עליו...."**

סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982 (להלן - החסד"פ) קובע כדלקמן:

237. (א) מסמר שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, הממצאו תהיה באחת מלאה:

(1) במסירה לידי; ובאי למצו א-דין במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי
בן משפטחו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמנה עשרה שנים, ובתאייד
ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשמי או לידי אדם המושבה דין
לייצגו; ...

9. במרקחה שבפני, על פי אישור המסירה שהוגש (ת/8), לכואורה, בוצעה לנאים מסירה דין של פסק דין, שכן **פסק דין הומצא, לכואורה, בידי אשת הנאשם בכתב מתובת מגוריו של הנאשם.**

10. הנאשם ואשתו העידו שלא קיבלו את דבר הדואר.

האישה העידה שלא חתמה על אישור המסירה (עמ' 12 ש' 24) (ה גם שהאישור לא הוצג לעיינה כפי שראוי היה שייעשה, והוא לא נדרש להתייחס לחותימה שמשמעותה על אישור המסירה ואשר נחזית להיות חותמתה). גם הנאשם העיד כי אשתו

לא קיבלת דברי דואר (עמ' 9 ש' 11-10).

חיזוק לgresת ההגנה שדבר הדואר לא התקבל אצלם ניתן למצוא דоказה בחקירה הנגדית של פקיד המסירה, מר גmil חיאדרה, אשר נשאל אם הוא זוכה לבדוק היכן ביצע את המסירה הוא השיב **פעמיים** שהוא ביצע את המסירה **בביר הדאג'** (עמ' 6 ש' 18 וגם ש' 30).

11. כאמור, אישור המסירה אינו ממוען לביר הדאג', אלא **למסעודיין אליעזראומה**.

12. הנאשם העיד באופן מפורש כי הם אינם מתוגරרים בביר הדאג' ואין להם בית בכתב זה וכי הוא **מתוגרר במרקח של 40 ק"מ מביר הדאג'** (עמ' 9 ש' 8-1). גם אשת הנאשם העידה כי אינם מתוגררים בביר הדאג' (עמ' 12 ש' 10-18).

13. לפיכך, בנסיבות המוחדות שבפני, כאשר פקיד המסירה אישר בעדותו בבית המשפט כי **בוצעו מסירה בישוב אחר מזה אשר מוזכר באישור המסירה**, וכאשר מהעדויות עולה כי הנאשם לא גר בישוב בו בוצעה המסירה בפועל, עמד הנאשם בנטול המוטל עליו לסתור את החזקה הנלמדת מעצם המסירה.

14. לא מצאי להידרש לשאלות הנוגעות לזהותה של אשת הנאשם על ידי פקיד המסירה (פקיד המסירה כאמור העיד שלא ביצע פעולות זהה מעבר לכך ששאל את מקבלת הדואר אם היא אשתו של הנאשם), שכן די בכך שפקיד המסירה העיד **שהמסירה לא בוצעה בכתבובה בה מתוגרר הנאשם אלא בישוב אחר, בכתבובה אחרת מזו שמצוינה על אישור המסירה, כדי לקבוע שהנ禀ם עמד בנטול הרובץ לפתחו לסתור את חזקת הידיעה על תוכנו של המסמך, חזקה הנלמדת מעצם המסירה של דבר הדואר.**

15. ב"כ המאשימה טען בסיכוןיו, כי יש לקבוע קיומה של ידיעה על הפסילה מכח סעיף 23ב לחסד"פ.

סעיף 23ב נדרשים כאשר לא מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 23, קרי כאשר לא מתקיימת מסירה. סעיף 23ב קובע חזקת מסירה גם במקרים שאין מסירה.

במקרה שבפני התקיימה "לכארה" מסירה כדין, אך שאיננו נדרשים לחזקה הקבועה בסעיף 23ב. אלא שבעניינו, כאמור, מעdotו של פקיד המסירה עולה כי בוצעה מסירה בכתבובה שגויה **ביביר הדאג'** - ומכאן ניתן ללמוד שלא בוצעה מסירה בכתבובה הנכונה בה מתוגרר הנאשם **במסעודיין אליעזראומה**. על כן אין מקום להידרש לחזקה.

למעלה מן הצורך אזכיר כי גם אם היה מקום להידרש לsusip 23ב לחסד"פ, הרי שבנסיבות שפני לא עדשה המאשימה בנטול להוכיח שמתקיים כל התנאים הנדרשים לכך:

ראשית, המאשימה לא הוכחה כי הזמן לדין שבו נposal הנ禀ם כלל הודיע בדבר תחולת החזקה, כפי שנדרש בסעיף 23ב(3) סיפה. קרי לא הוכח בפני שהודע לנ禀ם כי אם לא יתייצב לדין ורישומו יposal בהעדרו, יראו אותו כמי שמודע על הפסילה גם **בלא חתימה על אישור המסירה**. (ואין די בכך, כפי שטען ב"כ המאשימה בסיכוןיו,

שהנאשם היה מודע לכך שרישומו יפסל, כדי להקים עליו את החזקה, אלא עליו להיות מודע גם לכך שם יפסל, וראו אותו Caino הוא יודע על הפסילה, גם אם אינו חתום על אישור המסירה).

שנית, ספק אם מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 239ב(4) לחסד"פ שכן הדיון לא הסתיים באותו היום אליו הזמן הנאשם, וממועד הדיון לא שונה לבקשת הנאשם, אלא שונה בשל מצב החירום עקב נגיף הקורונה. גם אם הודיע לנאשם על המועד הנדרשה (ולא מצאתי להרחיב בעניין זה) ספק אם מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 239ב(4) כאמור.

לאור התוצאה אליה הגיעתי, לא ארכחיב הדיון בדבר תחולתו של סעיף 239ב, והדברים נאמרים כאמור למעלה מן הצורך.

.16. סיכומו של דבר, ומאחר שמדובר פקיד המסירה עולה כי **המסירה בוצעה בכתבota בישוב ביר הדאג'**, ולא בנסיבות אל עצמה שזו הכתובת אשר הופיעה על אישור המסירה ואשר בה מתגורר הנאשם, לא שוכנעתי מעבר לכך סביר כי הנאשם קיבל את דבר הדואר ועל כן לא שוכנעתי מעבר לכך סביר כי ידוע על הפסילה.

.17. לאור האמור, ובשל הספק, אני מזכה את הנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' تمוז תשפ"ב, 07 يولי 2022, במעמד הצדדים.